

Kondor Katalin: Nincs értelme már a szónak…

2022 október 17. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Helyben volnánk.

Unos-untig a demokráciáról papolnak, de még egyetlen intézkedésükkel sem bizonyították, hogy gyakorolni akarják a demokráciát. Hogy kik? Hát az unió fura urai. Persze nem csak ezt nem bizonyították, hanem azt sem, hogy egyáltalán m?ködik-e még az Európai Unió. Hiszen hol az derül ki (ez éppen aktuális gond), hogy közönséges hazudozók, amolyan Jourová-félék, vagy az, hogy közpénzb?l tatarozzák palotáikat, mint a folyton üvöltöz? Verhofstadt, ez id? tájt meg éppen a legmagasabb közjogi méltóság, Von der Leyen európai bizottsági elnök körül fogy a leveg? bizonyos zavaros ügyek miatt. Az pedig már nem is vitatható, mert világossá vált, hogy jól f?tött palotáikból minimum a fél Európát meg akarják fagyasztani.

El ne felejtsük, f? tevékenységük még az is, hogy bizonyos országokat közönséges prédává neveznek ki. Így járt Görögország is, amikor Angela Merkel kijelentette (az ok a mértéktelenre felgyülemlett görögországi adósságállomány volt): majd megnevezzük, mely szigetekre tartunk igényt – mármint az adósság fejében. Ugyebár ez is végtelenül demokratikus kijelentés volt.

Aligha tévedünk tehát, ha azt mondjuk, az alapító atyák Európai Unióról álmodott elképzelése nyomokban sem valósult meg. Magam nem találom a választ arra, miért is „siklott ki” a vonat, csak arra tudok gondolni, hogy valamiféle delíriumban, mámorban leledzettek azok, akik azt képzelték, az alapító atyák egyébként precízen lefektetett elképzelései egyszer csak „beérnek”, és jöhet a b?séges aratás. Nem így történt. Politológusok, politikusok s nem egy mezei újságíró feladata egy mélyebb elemzés a kudarcok okait magyarázandó, viszont a múltba visszanézés nem tilos. Ha pedig visszapillantunk, talán még nehezebb megérteni, mi volt az a mámor, vagy éppen divatos kábítószer, mely elvette a józan eszét azoknak, akik még a hagymázas elképzeléseket megismerve sem tiltakoztak. Mindenesetre mára azt kétségtelenül megállapíthatjuk, valami nagyon nem m?ködik. Számunkra, magyarok számára pedig szinte a kezdetek óta egyre több ellentmondást lehet felfedezni az uniós bürokraták hivatalos kommunikációja, valamint a látható, érezhet?, tapasztalható valóság között. (Na jó, azt még csak-csak elviseltük, hogy nem lett pénzünk cukrászdát nyitni Bécsben.)

Amikor ezt a cikket elkezdtem írni, éppen arról adott hírt az újság, hogy minden korábbinál veszélyesebb a határhelyzet. Meg persze más rémiszt? hírt is közöltek, de mégis a folytonos határostrom adta az okot arra, hogy visszamenjek kicsit a múltba. Lassan hat éve lesz, hiszen 2017 elején történt, hogy kiderült, mégpedig egy kanadai lap írta meg, miszerint az unió vezet?i által képviselt bevándorláspolitika miatt egyre többen halnak meg, a beözönl?k révén pedig egyre nagyobb veszély fenyegeti a társadalmakat, magyarán az ártatlan állampolgárokat, miközben vezet? politikusok azzal próbálják vigasztalni az embereket, hogy ezzel a veszéllyel meg kell tanulni együtt élni. Tegye fel a kezét, akinek valaha is elmagyarázták, miért is kellene ezt megtanulnunk. (Abban legalább nem hazudnak, hogy ez tényleg egy veszélyhelyzet.) Normális ember már a magyar határon kialakult állapotokat sem érti, s egyre többször elhangzanak olyan vélemények, miszerint vajon miért nem rakjuk fel ?ket valami vonatra, aztán menjenek áhított országukba, Isten vagy Allah hírével.

Azóta már minden gondolkodó ember számára kiderült, hogy eszük ágában sincs az unió vezet?inek megállítani az egyre csak érkez? er?szakos tömegeket. A témát még csak érinteni sem tanácsos. Mint ahogy azt a létez? legkézenfekv?bb témát sem, hogy vajon miért nem vallanak arról, mi a céljuk a korlátlan bevándoroltatással. Nem vallanak, de mi tudjuk, hiszen napnál világosabb: az ? mániájuk a fajok keveredése. Mert a sokszín?ség a jöv?. És kész! Magyarázat, indoklás egy évtizede nem hallható t?lük. Hallgatnak. Demokratikusan. S már régen. Alig egy évtizede még el sem tudtuk képzelni, ma pedig naponta peregnek le el?ttünk azok a filmkockák, melyek kétséget kizáróan bizonyítják a népek er?szakos keveredésének tragikus voltát és ártalmait. S hallgat a mély. Továbbra is hallgat, magyarázat nincs. Semmire. Viszont minden nap hoz valami tragédiát. Nem egyet, s most nem csak az orosz–ukrán háborúra gondolok. Hanem a káoszra. A mesterséges káoszra. Mely mind a háborút, mind pedig a bevándoroltatást végigkíséri.

S ami a sz?nni nem akaró békétlenséget illeti, azt már egy 2016-ban megjelent belga újság olvashattuk, melyet nem ártana s?r?n felidézni. Okulás végett. Ebben Frans Timmermans ugyancsak a jöv?r?l ábrándozott, imigyen: „A faji és kulturális keveredés és sokszín?ség Európa és az európai nemzetállamok jöv?je.” Nyilván, ha ? mondja. S amiért lényegében megírtam ezt a cikket, az ugyancsak Timmermans úr akkori kijelentése. Imigyen szólt a jeles úr: „Nem lehetséges tehát, hogy mondjuk Lengyelország vagy Magyarország azon ábrándozzon, hogy továbbra is keresztény kulturális szokásokra és hagyományokra alapozza társadalmát. Ilyen jöv? nem lesz! Faji és kulturális diverzitás fogja jellemezni az európai országokat.”

Helyben volnánk. Az ábrándozást is megtiltotta a jeles úr. S tényleg! „Nincs értelme már a szónak. Történetünk ezzel véget ért.” S milyen jó volt, amikor ez a keserédes mondat még csak egy szerelmes slágerben hangzott el. Mára már ez sajnos Európára is igaz.

Kondor Katalin

A szerz? újságíró

www.magyarhirlap.hu

Ajánló